

РЕШЕНИЕ

№ 19954

гр. София, 15.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 16.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2780** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по повод подадена жалба от В. С. Б. срещу заповед № РД25-2/21.02.2024 г. на ректора на Софийски университет „Св. К. О.“, с която на основание чл. 137, ал. 1 и ал. 2, т. 1 вр. чл. 163, ал. 9 и вр. чл. 135, т. 2 и т. 3 от Правилника за устройството и дейността на СУ (ПУДСУ) му е наложено наказание „забележка“.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на административната процедура по нейното издаване, както и поради несъществуване на твърдяното нарушение, извършено от жалбоподателя.

В съдебно производство жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата си и твърди, че никога не е правил опит за преписване, а по-скоро е имало опити да бъде набеден за това, поради което моли съда да отмени акта.

Ответникът - ректорът на СУ „Св. К. О.“, редовно призован, се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, поради което моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 13.12.2023 г. в Стопанския факултет към СУ „Св. К. О.“ се провел текущ изпит по дисциплината „Основи на текстовия анализ и обработката на естествен език“ за студентите в МП „Изкуствен интелект за бизнес и финанси“. Жалбоподателят бил

един от тези студенти, който също се явил да положи горепосочения изпит. Ръководител на курса „Основи на текстовия анализ и обработката на естествен език“ била гл. ас. д-р Г. Х., която провеждала изпита. Преди началото му ас. Х. предупредила студентите, че могат да използват единствено системата за електронно обучение, в която се провежда текущия изпит, без да отварят други браузъри на компютрите и без да използват лични записки. По време на изпита гл. ас. Х. забелязала, че жалбоподателят е поставил до лаптопа си писмени материали, които разлиства. Тя му направила забележка и иззела материалите. След няколко минути видяла, че той отваря други прозорци на своя браузър, различни от системата, която се използва за провеждането на изпита, като пак му направила забележка. След приключването на изпита гл. ас. Х. написала доклад до декана на Стопанския факултет, в който описала така развилата се ситуация по време на изпита. С писмо от 14.01.2024 г., изпратено по електронната поща на жалбоподателя, деканът на Стопанския факултет изискал от В. Б. писмени обяснения по случая. На 26.01.2024 г. деканът на Стопанския факултет изпратил доклад вх. № 70-14-105 до ректора на СУ „Св. К. О.“, в който предложил на жалбоподателя да бъде наложено наказание „предупреждение за изключване от университета“ по чл. 137, ал. 2, т. 2 от ПУДСУ. С обжалваната в настоящото производство заповед № РД25-2/21.02.2024 г. на основание чл. 137, ал. 1 и ал. 2, т. 1 вр. чл. 163, ал. 9 и вр. чл. 135, т. 2 и т. 3 от ПУДСУ ректорът на СУ „Св. К. О.“ наложил на жалбоподателя наказание „забележка“. В заповедта административният орган се позовал на изложеното в доклада от декана на Стопанския факултет.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, доколкото в чл. 137, ал. 3 от ПУДСУ е посочено, че предвидените в предходната алинея наказания за виновно неизпълнение на установените правила от студентите, се налагат от ректора на учебното заведение. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като съобразно изискването на чл. 35 от АПК, актът е издаден, след като органът е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. В съответствие с изискването на чл. 137, ал. 3 от ПУДСУ деканът на Стопанския факултет е предоставил възможност на студента да представи своите обяснения, което е сторено от жалбоподателя, видно от изпратения на 15.01.2024 г. имейл. Заповедта е съставена в предвидената от закона писмена форма, като съдържа фактическите и правни основания за нейното издаване.

Административният орган е приложил правилно и относимите към конкретния казус материалноправни норми по следните съображения:

В чл. 163 от ПУДСУ са разписани правилата за провеждане и явяване на изпити в учебното заведение, като ал. 9 от посочената разпоредба гласи, че „студент, който при проверка на знанията въвежда в заблуждение чрез преписване, подсказване и други подобни, се наказва по чл. 137, ал. 2. Същото наказание се налага и при опит за подобно деяние.“ От показанията на разпитаните по делото свидетели и в частност тези на ас. Г. Х., на студентите Н. П. и Г. Т. безспорно се установява, че по време на изпита жалбоподателят е носил със себе си писмени материали, представляващи

разработки на темите от изпитната дисциплина, от които е направил опит да преписва. В случая дори и да се приеме, че жалбоподателят не е разлиствал тези материали, самият факт, че са стояли до компютъра му в прозрачен джоб (както твърди свидетелката В. И.), е достатъчен, за да се приеме, че студентът нарушава правилата за провеждане на изпита и прави опит за преписване. Съгласно чл. 137, ал. 1 от ПУДСУ за виновно неизпълнение на установените в закона и вътрешните актове на университета правила на студентите се налагат предвидените в този Правилник наказания, независимо от другите видове отговорност. В ал. 2 на същата разпоредба са изброени следните наказания: забележка, предупреждение за изключване от университета и изключване от университета. На жалбоподателя е наложено най-лекото по вид наказание, а именно „забележка“.

С оглед гореизложеното съдът приема, че административният орган е постановил законосъобразно решение, за което не са налице посочените в чл. 146 АПК отменителни основания, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което е претендирано в срока за това и се определя от съда в размер на 100 лева, съобразно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ .

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Б. срещу заповед № РД25-2/21.02.2024 г. на ректора на Софийски университет „Св. К. О.“.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 3 от АПК В. С. Б. да заплати на Софийски университет „Св. К. О.“ сумата в размер на 100 /сто/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: